

Duchovní obnova Hnutí Modlitby matek – Kroměříž 2.10.-4.10.2020

7. Den přípravy – pondělí 28.9.2020

1. meditace -Tři námitky

V této fázi už víme, co Obětování Milosrdné Lásce není (obětování se Boží spravedlnosti), čím naopak je (akt milosrdenství vůči Ježíši), co nás to stojí (naši tvrdost srdce) a od *čeho nás vysvobodí* (od očišcového ohně). Nyní, před tím, než se podíváme na text samotného obětování se (zítra), bych rád probral tři potencionální námitky.

První námitka má co do činění se včerejší úvahou o očištcí. Někdo z nás, když o tom včera uvažoval, mohl si pomyslet, že snad Terezie upadá do hříchu troufalosti tím, že nám říká, abychom věřili tomu, že se můžeme vyhnout očištcí. Dobře ve skutečnosti by tak činila, kdyby tvrdila, že můžeme očekávat přímý vstup do nebe bez lítosti nad našimi hříchy a bez toho, aniž bychom konali nápravu. Ale to neučí. Ve skutečnosti její důraz na vlastní úsilí zahrnuje lítost nad hříchy a konání pevného rozhodnutí hřích neopakovat.

Možná ale namítneme, že jednoduše hledáme spravedlnost. Možná se nám zdá, že Terezie se chová příliš shovívavě. Možná, chceme, aby lidé platili více za své hříchy. Dobře, v takovém případě bychom nesouhlasili s Terezií a spíš bychom stranili sestře Febronii.

Sestra Marie Febronie (67 let), byla podpřevorkou v Tereziině konvetu a slyšela o učení 19-leté novicmistrové, které se týkalo očištcí. Nelíbilo se jí to, protože se domnívala, že je to opovážlivé a příliš shovívavé - proto došlo mezi oběma sestrami ke konfrontaci. Terezie se jí s láskou a shovívavostí pokoušela klidně vysvětlit celou záležitost, ale sestra Febronie na to vůbec nereagovala. Nakonec Terezie ukončila celou diskusi odvážným prohlášením. „Moje sestro, jestliže hledáš Boží Spravedlnost, tak se ti jí skutečně dostane. Duše dostane od Boha přesně to, po čem touží.“

Dříve než uplynul rok, dostala sestra Febronie chřipku a zemřela. Po třech měsících se zjevila ve snu sestře Terezií. Přesvědčena, že to nebyl běžný sen, nahlásila jej Terezie převorce, která jej zadokumentovala. Zde je tato zpráva zaznamenaná vlastními slovy svěťice:

O má Matko, má sestra Marie Febronie přišla minulou noc ke mně a žádala, abychom se za ní modlily. Je v očištcí, jistě proto, že příliš málo důvěřovala v milosrdenství dobrého Pána. Skrze její úpěnlivou žádost a její přesvědčivý vzhled se zdálo, že se mi snažila říci, „Měla jsi pravdu, nyní jsem obdržela plně Boží spravedlnost a to je má chyba. Kdybych tě bývala poslechla, tak bych tu nyní nebyla“.

Takže poučení z tohoto příběhu je, že si můžeme vybrat cestu spravedlnosti, nebo milosrdenství. Ano, to je skutečně naše svobodná volba – ale zároveň je nutné si uvědomit, že mírou jakou my měříme, tak bude také nám naměřeno (Lk 6/38). Jinými slovy, pokud si vybereme, že budeme zacházet s druhými s přísnou spravedlností, pak Bůh bude přísně zacházet s námi. Pokud si vybereme být milosrdní k druhým, pak Bůh bude milosrdný s námi. *Slyšte*. Vybrat si cestu milosrdenství znamená *být milosrdní k druhým*. To je jedna z hlavních věcí, které spadají do kategorie „Snaž se“ pro život Malé Cesty. Dovolte, abych to zopakoval: Žít Malou Cestu znamená být milosrdní k druhým. Musíme se snažit ukazovat milosrdenství. Musíme se snažit odpouštět. Jinak nemůžeme doufat v milosrdenství (Mt 5/7;18/21-35).

Druhá možná námitka vůči obětování se Milosrdné Lásce, má co do činění s těmi, kteří se začali cítit příliš hluboko v tomto obětování. Jinými slovy, možná říkají,

Podívej, líbí se mi poselství Božího Milosrdenství, zbožnost a to všechno a myslím že prožiji krásné malé zasvěcení. Ale nevěděl jsem o tomto „háčku“ a o vši té „zvýšené touze po Bohu“ a všem tom ostatním. Ačkoliv to druhým nevadí, já jsem z toho nervózní. Říkám si v duchu, *do čeho se to vlastně pouštím?*

Jako odpověď na tyto těžkosti bych rád řekl toto: Ano obětování se Milosrdné Lásce je mocný duchovní akt, ke kterému by mělo být přistoupeno s jistou vážností. Avšak měj na mysli, že jde o celkový pohled na Obětování se milosrdenství a Bohu, „který je ze všech nejněžnější“. Po té, co jsem toto řekl, tak mám jeden návrh. Pokud se cítíš stále ještě kvůli tomu trochu nervózní, pomodli se tuto modlitbu, „Ano, Pane, chci být svatý, ale prosím buď mírný.“ Úpřimně, tuto modlitbu se sám často modlím a mohu tě ujistit, že Pán byl ke mně skutečně velice mírný. Ale pokud ti to nestačí, tak prosím zvaž vlastní slova sv. Terezie o vykonání Obětování se Milosrdné Lásce *jako malá duše:*

Jsem jen dítě, bezmocné a slabé a přesto je to má slabost, která mi dává odvahu obětovat se jako *oběť Tvé Lásky* o Ježíši! V minulosti, oběti čisté a bez poskvrny byly jedinné, které silný a mocný Bůh přijímal. Aby se naplnila Boží Spravedlnost byla dokonalá oběť nezbytná, ale *zákon Lásky* se stal nástupcem zákona strachu a *Láska* si mě vybrala jako oběť, mě slabé a nedokonalé stvoření.

Opět, je to právě Tereziina slabost, která ji dává odvahu obětovat se Milosrdné Lásce. Tak pokud se cítíš příliš slabý, abys učinil toto Obětování, pak je to dobře. Také si uvědom, že tato Tereziina slova jsou podobné jiným, která říká a co jsme četli v 15 dni. „Jaká sladká radost je uvažovat o tom, že Bůh je Spravedlivý. Tzn. Že bere k úvahu naší slabost, že si je dokonale vědomý naší křehké přirozenosti. Proč bych se měla bát?“ Dobrá otázka. Čeho bychom se měli bát? Bůh je Lásky a Milosrdenství sám o sobě a srdce Malé Cesty a Obětování se znamená *důvěru* v Boha. Je pravdou, že nejsme plně schopni pochopit celou tuto cestu. Je pravda, že Vám nemohu přesně říct, jak to bude celé probíhat, ale jistě to bude úchvatné. A jestliže pokud je zde nějaká věc, kterou nám chce sv. Terezie říci pak je to toto: *Důvěřuj*. Důvěřuj Bohu, který sám je Láskou a Milosrdenstvím.

Třetí a poslední námitka je ta, která by mohla povstat jako odpověď na myšlenku, že Obětování se Milosrdné Lásce je způsob přijetí odmítnutého milosrdenství, které jiní lidé nechtějí. Možná to vypadá sobecky. Možná nás to přiměje říct, „Ale co pak bude se všemi těmi chudáky, kteří nedostanou ty milosti, které dostávám já?“ Především mějte na mysli, že tyto milosti, které my obdržíme *už byly odmítnuty*. Jinými slovy, lidé už řekli svými slovy, či skutky, že je odmítají. Tak potom jsou tyto odmítnuté milosti volné k přijetí. Tedy mějte na mysli, že Obětování, které se snažíme dělat, nemá nic společného se sobectvím, ale naopak utěšuje Ježíše. To byl záměr sv. Terezie, když to konala a měl by to být také náš záměr. (Více o tom později.)

Ještě je tu jedna věc ohledně poslední námitky. Když přijmeme milosti, které ostatní nechtějí, dáváme jim ve skutečnosti „druhou šanci“ tyto milosti přijmout. Neboť znovu zdůrazňuji, že jeden z účinků Obětování se Milosrdné Lásce je to, že činí naše srdce více soucitnějším. To znamená, budeme vedeni k modlitbě za obrácení těžkých hříšníků – tedy těch, kteří odmítnuli milosti milosrdenství, které jsme my přijali. A tak skrze naše modlitby a skutky milosrdenství, které jsou plody našeho Obětování, dostávají *druhou šanci* přijmout Boží milosrdenství.

V každém případě jsme objasnili tři možné námitky, které by nám mohly vstoupit na mysl, než se připravíme učinit Obětování. Dál se už budeme zabývat Tereziiným mistrovským dílem, které korunuje její Malou Cestu: textem Obětování se Milosrdné Lásce.

Modlitba:

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Odejmi všechny strach a obavy, které bych mohl mít kvůli Obětování se Milosrdné Lásce.

2. meditace - Obětování se (První část)

V následujících dvou meditacích budeme uvažovat nad konkrétním textem sv. Terezie Obětování se Milosrdné Lásce, který se skládá z 11 odstavců.

První odstavec, ve kterém Terezie popisuje cíl svého obětování, obsahuje jednu z nejlepších definic toho, co to znamená být svatým:

1. O můj Bože! Nejsvětější Trojice, toužím Tě milovat a činit Tě milovaným, abych zachraňovala duše na zemi pro slávu Svaté církve a osvobodila je od utrpení očistce. Toužím dokonale naplnit Tvou vůli a dosáhnout toho stupně slávy, který jsi pro mě připravil ve svém království. Toužím se doslova stát svatou, ale cítím svou bezmocnost a proto Tě prosím můj Bože! Buď ty sám mou *Svatostí!*

Všimni si jak uvedla svůj cíl (stát se svatou), Terezie si jasně uvědomuje svou bezmocnost, když se jedná o dosažení této svatosti. Tak tímto troufalým přístupem, kdy si vybrala spolehnouti na Boží svatost a tento výběr nás uvádí do dalšího odstavce:

2. Protože jsi mě miloval natolik, žes mi dal svého jediného Syna jako mého Spasitele a mého Ženicha a tak je nekonečný poklad jeho zásluh i můj. Nabízím Ti je s radostí a prosím Tě, abys na mě hleděl jen tváří Ježíšovou a jeho srdcem planoucím *Láskou*.

Zde vidíme, že Terezie se nechce spoléhat na své vlastní zásluhy, ale spíše na Ježíšovy. A potom v dalším odstavci také přidává zásluhy svatých, andělů a Požehnané Matky. (Proč ne?)

3. Nabízím Ti také všechny zásluhy svatých (na nebi i na zemi), jejich skutky *lásky* a také všech svatých andělů. Nakonec Ti také nabízím o *Nejsvětější Trojice!* Lásku a zásluhy *Požehnané Panny, mé milované Matky*. To pro ni opouštím své oběti a prosím ji, aby Ti je předložila. Její Božský Syn, můj *milovaný* ženich nám řekl v době svého pozemského života:
„O cokoliv budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám to!“
„Jsem si jistá, že Ty naplníš mé touhy, Víím O můj Bože! Že čím více chceš dávat, tím větší učiníš naše touhy. Cítím ve své srdci veliké touhy a s pevnou jistotou Tě prosím, abys přišel a vzal si celou mou duši. Ach! Nemohu přijímat Svaté Přijímání tak často, jak toužím, ale Ty Pane, nejsi *všemohoucí*? Zůstaň ve mně jako ve svatostánku a nikdy se nevzdaluj od své malé oběti.

Tereziina statečnost v tom jak spoléhá nejen na zásluhy Boží, ale svatých a andělů dosahuje nových výšin, po té co *připomíná* Pánu jeho slib v Písmu, že zajistí o cokoliv jej požádáme. Říkám „nových výšin“, protože ve skutečnosti žádá Boha, aby si vzal její duši „jako majetek“ a svátostně v ní zůstal „jako ve svatostánku“. Můžeme vůbec něco takového žádat? Zdá se, že Terezie s tím nemá problém. Vždyť přece není Bůh „všemohoucí“? A není on tím, který na prvním místě inspiruje tyto touhy?

V dalším odstavci Terezie uvádí ještě další touhy a ještě další odvážné prosby:

4. Chci Tě utěšovat za nevděčnost těch zlých a prosím Tě, abys mi odejmul mou svobodu Tě neutěšovat. Pokud kvůli slabosti někdy padám, ať *Tvůj Boží pohled* ihned očistí mou duši, stráví všechny mé nedokonalosti jako oheň, který vše proměňuje v sebe sama.

Tato odvážná prosba je pozoruhodná: Terezie žádá Pána nejen, aby odňal její svobodu k hříchu, ale očistil od poskvrny všech poklesků, když se stanou. (Můžeme žádat o něco takového? Zjevně ano.) Terezie vysvětluje *touhu*, která není o nic méně pozoruhodná: Chce „utěšovat“ Ježíše, tuto touhu opakuje později (v 6 odstavci), touhu, která je obzvlášť důležitým konceptem v její spiritualitě.

Skutečně, Tereziina touha utěšovat Ježíše odpovídá na námitky, které někteří mohou mít, jmenovitě, že cíl Obětování se znamená sobecké uskutečňování Tereziiny osobní svatosti. Tak to ale není. Znovu, je to o utěšování Ježíše. Jinými slovy, Terezie se nechce stát svatou, aby potěšila sebe, ale spíše, aby *potěšila Ježíše*. Všude ve svých zápiscích objasňuje tento bod: Kdyby mi dobrý Bůh řekl: „Pokud hned zemřeš, získáš velkou slávu, pokud zemřeš až v 80, tvá sláva bude mnohem menší, ale to mě potěší mnohem více,“ pak bych neváhala nabídnout mu tuto odpověď: Můj Bože, chci zemřít až v 80, protože nehledám svou vlastní slávu, ale chci Tě jen potěšit.

Poté co nám nabídla toto objasnění, navrhuji, abychom se vrátili zpět a znovu přečetli ty první čtyři odstavce Obětování se a uvažovali o tom dnes ve svém srdci. Zítra budeme uvažovat o zbylé části Obětování.

Modlitba

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Očisti mé myšlenky, abych učinil všechno, co potěší a oslaví Boha.

3. meditace -Obětování se (druhá část)

Minule jsme probrali první čtyři odstavce textu Obětování se Milosrdné Lásce. Dnes budeme číst zbývající část, která začíná tématem utrpení.

5. Děkuji Ti můj Bože! Za všechny milosti, které jsi mi zaslíbil, zvláště za milost, která mě přiměla projít skrze utrpení, které se stalo pro mě zkouškou ohněm. S radostí budu rozjímat o Tobě ve svůj poslední den, kdy ponesu žezlo Tvého Kříže. Protože Ty jsi mi milostivě svěřil podíl na Tvém cenném kříži, doufám, že mi v nebi bude připomínat Tebe a spatřím zářit v mém oslaveném těle svaté rány Tvého utrpení.

Zde Terezie hovoří o utrpení, jako milosti. To protože chápe, že utrpení nám může pomoci sjednotit nás s našim ukřižovaným Spasitelem. Ale to její utrpení není nezdravé spočívání v utrpení, které poznamenalo její dřívější náboženský život. S pohledem na tyto řádky nevyhledává utrpení, ale spíše přijímá utrpení, které pro ni Bůh připravil. Přijetí takového utrpení se stává snadnější, když se učíme od Terezie tomu jak milující a něžný Bůh skutečně je. Například nám říká, že Bůh „nemůže toužit po zbytečném utrpení pro nás“ a že si dokonce „zakrývá své oči“, kdykoliv ho musíme snášet, protože nás nechce vidět trpět.

6. Doufám, že po pozemském vyhnanství se budu radovat s Tebou v Otcově království, ale nechci předkládat v nebi nějaké zásluhy. Chci jen pracovat pro Tvou Lásku samotnou s jediným cílem, utěšovat Tvé Svaté Srdce a zachraňovat duše, které Tě budou milovat po celou věčnost.

Jak jsme si řekli už dříve, Tereziina cesta není o zásluhách, ale o milosrdenství a lásce. Skutečně, právě jsme si potvrdili, že její pohled směřuje pouze k milosrdenství k Ježíši a k jejím bližním. Další odstavec ještě více ukáže, proč si nedělá žádné starosti ohledně zásluh:

7. V závěru tohoto života se objevím před Tebou s prázdnýma rukama a nebudu Tě Pane žádat, abys počítal mé zásluhy. Všechna naše spravedlnost je ve Tvých očích poskvrněna. Přeji si tedy být oděna tvou vlastní *Spravedlností* a přijmout od *Tvé Lásky* navěky pouze Tebe samého. Nežádám jiný *Trůn*, ani jinou *Korunu*, jen *Tebe můj Milovaný!*

Nechce tedy počítat zásluhy se sklopenou tváří a sepnutými rukama. Terezie se chce naopak před svým Pánem objevit s pohledem upřeným vzhůru, ubohá a s prázdnými rukama, které jsou připraveny přijmout Boží dar od něj samotného. A znovu opakuji, ona se nebojí. I když s prázdnýma rukama, plná slabosti a nedokonalosti, přesto nemá strach. Proč? Protože ví o Bohu tuto skutečnost:

8. Čas není ničím v Tvých očích a jeden den je jako tisíc let. Tak mě můžeš v jediném okamžiku připravit, abych se mohl před Tebou objevit.

Ano, může to učinit. Připomeňme si co řekla Terezie své novice, sestře Marií od Nejsvětější Trojice, která se jí ptala, jestli i ona sama by mohla dokonce doufat, že půjde po smrti přímo do nebe. Terezie jí odpověděla: „Ano! Bůh je tak dobrý. On ví, jak může přijít a vzít si tě.“ Může vzít sestru Marií, Svatou Terezií a všechny malé duše a připravit nás „v jediném okamžiku“ abychom se mohli objevit před ním. A proto beze strachu přistupuje Terezie k samotnému Obětování:

9. Abych žila v jediném aktu dokonalé Lásky, OBĚTUJI SEBE SAMA, JAKO OBĚŤ CELOPALU TVÉ MILOSRDNÉ LÁSCE, žádám Tě, abys mě neustále stravoval a dovolil přívalům *nekonečné něžnosti*, uzavřené v Tobě, zaplavit také mou duši, abych se stala *mučednicí Tvé Lásky*, o můj Bože!

Ano. V obětování sebe sama Milosrdné Lásce a ne spravedlnosti, neotevívá se Terezie vlnám nekonečného přísnosti, ale „*nekonečné něžnosti*“. V pořádku, ale co má toto společného s prožíváním „jediného aktu dokonalé Lásky“? O tom si více povíme v prvním dodatku této knihy. Nyní však dále k mučednictví...

10. Ať toto mučednictví, po té co mě připravilo, abych se před Tebou objevila, stane se nakonec příčinou mé smrti a ať má duše s Tebou bez odkladu vzlétne do věčného obětí *Tvé Milosrdné Lásky*.

Smrt a mučednictví? To zní děsivě! Žádný strach. Zemřít z lásky je nádherné. Je to způsob, kterým Pán může přijít a vzít si malé duše na konci jejich života. Zvláště On pozvedne závoj své slávy a přistoupí k nám na konci s tak úchvatnou září lásky a milosrdenství, že jí nebudeme schopni snést. Budeme po něm v té chvíli toužit tak vášnivě, že naše duše doslova „vyskočí“ z našich těl a poletí přímo a okamžitě, aniž by musely procházet očištěm do obětí jeho lásky. To je mučednictví lásky, mučednictví, které podle sv. Jana od Kříže je „velmi něžné a velmi sladké, sladší a něžnější, než celý duchovní život na zemi.“ Ale do této blažené chvíle Terezie bude pokračovat v obětování se Milosrdné Lásce:

11. Chci o můj Milovaný, každým úderem svého srdce obnovovat toto obětování se Tobě bezpočtukrát, dokud stíny nezmizí a dokud nebudu schopna Ti vyprávět o své *Lásce ve Věčnosti tváři v tvář*.

Zatímco dosud ještě nemám metodu pro obnovu Obětování se Milosrdné Lásce „každým úderem mého srdce“ mohu doporučit jednoduchou metodu obnovy v každém nádechu. (Dodatek první). V pořádku zůstaňme dnes v rozjímání nad šesti odstavci Obětování, které jsme dnes probrali. Zítra začneme oddíl, ve kterém strávíme celý týden jakoby v Adventu, v temnotě naplněné velkou nadějí a pak si připomeneme vše, co jsme se naučili, abychom mohli učinit své Obětování.

Modlitba

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Naplň mé srdce hlubší a hlubší touhou po Bohu, dokonce až k mučednictví lásky.